

Corporal Welley ARSENAULT **03-B-05**

Het verhaal van zijn vriend Leo Major.

De volgende bevrijdingsactie waarover ik iets kan melden, was toen mijn regiment op ongeveer drie kilometer van Zwolle lag. Op de dertiende april was er vroeg in de avond een bespreking. Kolonel Gus Tachereau, die later mijn vriend is geworden, was daar met de brigade-commandant. Ze vroegen twee vrijwilligers, die de buitenwijken van Zwolle zouden willen proberen te bereiken om daarna de stad in te gaan en van de bevolking zoveel mogelijk inlichtingen over de sterkte van de vijand te verkrijgen. Ze voegden eraan toe dat zij (die vrijwilligers) erg weinig kans hadden om terug te komen.

Gedurende de tijd dat de commandant sprak, keek hij mij strak aan. Toen ik zag dat niemand zich meldde zei ik: "Kolonel, u hebt me weer te pakken." **Welly Arsenault**, die een heel goede vriend van me was, kon me niet alleen laten gaan en ging als vrijwilliger met me mee. Alle verkenners waren erg ongerust toen ze ons zagen gaan. Voor hen leek 't of we naar onze executie gingen. Toen

zei ik: "Maak je geen zorgen jongens, wij zullen die stad bevrijden."

We begonnen onze tocht om half tien 's avonds, op de 13de april. We zagen een voorpost naast de weg. We konden de Duitsers bij verrassing van achteren naderen, maar we waren erg ongerust over de geluiden die onze machinepistolen zouden maken, omdat dat we kort daarop twee Duitsers snel in de richting van de stad zagen weglopen. Om half elf bereikten we de laatste boerderij vóór de buitenwijken van Zwolle. Daar ontmoetten we Hendrik en zijn vrouw, die zich in de kelder schuil hielden. Eerst waren ze erg bang voor ons. Maar al gauw begrepen ze dat we geen Duitsers waren. Beiden waren de laatsten die mijn vriend in leven zagen. Wij probeerden iets van hen te weten te komen in het Engels en in het Frans, en ook door middel van tekens, maar dat was zonder succes. Ze waren ook erg zenuwachtig en bang, denk ik. Bij het invallen van de nacht, juist toen we de boerderij wilden verlaten, zag ik hoe erg Willies handen beefden. Dat was een teken van gevechtsmoeheid. Ik zei tegen hem: "Als je je niet goed voelt, blijf dan hier en wacht op me, dan ga ik alleen de stad in." "Doe dat niet", zei hij, "we blijven tot het einde bij elkaar." Dat was het laatste wat hij zei. Kort

na elf uur stak ik de spoorlijn over en ging een eindje verder naast de weg liggen. Willie trachtte hetzelfde te doen, hij stak de spoorlijn ook over om zich bij mij te voegen, maar hij maakte een geluid met zijn granaten, waarop de Duitsers hem beschoten met een regen van vuur. Door mijn ervaring wist ik direct dat hij dood was. Ik was erg kwaad op de Duitsers, maar ook op mijzelf omdat ik hem had meegenomen. Ik heb nog altijd spijt van de fout die ik daar heb gemaakt.